CAPITOLUL I

O după-amiază liniștită cu tata

Tot drumul în sus pe scări, copiii se străduiră din răsputeri să scape de plic. Când aproape ajunseră sus, Lydia, fiind mai înaltă, reuși să i-l vâre lui Christopher sub pulover. Christopher îl scoase și încercă să i-l îndese în mână lui Natalie.

— Ține, Natty, zise el. Dă-i asta lui tata!

Nathalie clătină din cap atât de violent, încât părul îi biciui fața și îi îmbujoră obrajii. Duse mâinile la spate și își împleti strâns degetele. Lui Christopher nu-i rămase decât să-i vâre plicul în sarafan, în spatele rățuștelor galbene de pe piept. Ochii lui Natalie se umplură de lacrimi, iar atunci când Daniel Hilliard le deschise ușa copiilor, fata plângea încetișor.

Se aplecă și o luă în brațe.

— De ce o faceți mereu să plângă? îi întrebă pe ceilalți doi copii.

— Iartă-ne, ziseră ei.

Daniel o duse în brațe până în bucătărie și o așeză pe marginea mesei. Auzind un foșnet de hârtie în sarafan, băgă mâna în spatele rățuștelor și scoase scrisoarea.

— Aha! strigă el. O nouă misivă din partea Stiloului Veninos. Ce mai face mama voastră, apropo?

— Foarte bine, mulțumim, îl informă Lydia cu o politețe relativ rece.

— Mă bucur, zise Daniel. Nu mi-ar plăcea s-o știu doborâtă de dizenterie, de salmonela sau de rujeolă.

Începură să-i strălucească ochii, iar buzele schițau un zâmbet.

— Ori de febră lassa, de turbare, sau...

— A avut un ușor început de răceală săptămâna trecută, își întrerupse Lydia tatăl. Dar n-a evoluat.

— Păcat, zise Daniel. Adică ce păcat...

Nu răspunse nimeni. Christopher se lăsase în genunchi în fața cuștii prepeliței și îi fluiera printre gratii. Bulgărașul înaripat gri-argintiu sărea încolo și încoace, piuind de încântare. Lydia răsfoia curioasă teancurile de hârtii înghesuite pe masă.

— Tati, mami îți transmite dragostea ei, zise Natalie.

— Serios? se miră Daniel. A spus ea asta?

— Sigur că nu, zise Lydia. E o invenție de-a lui Natalie, sau poate o fi auzit la televizor.

Daniel o strânse în brațe pe mezină.

— Of, Natty, zise el. Uneori ți-e greu, așa-i?

Natalie își îngropă fața în subsuoara lui.

— I-ar fi mai ușor dacă te-ai strădui și tu puțin, remarcă Lydia.

Pe deasupra capului lui Natalie, Daniel se uită întrebător la fiica mai mare.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că venim aici doar marți după-amiaza pentru ceai și câte un weekend o dată la două săptămâni, zise Lydia. Nu-i mult. Ar fi mai plăcut dacă Natty n-ar trebui să petreacă timpul ăsta ascultând remarci răutăcioase.

— Remarci răutăcioase?

Stânjenit, Daniel se prefăcu că nu înțelegea.

— Știi tu, zise Lydia. „Stiloul veninos", toate bolile acelea...

— Ai dreptate, zise Daniel. Ai mare dreptate. O să mă străduiesc mai mult. Încep chiar din clipa asta.

Trase aer în piept.

— Mă bucur mult că mama voastră este bine. Sunt încântat să aflu.

Se opri o clipă.

— N-o să-i citesc scrisoarea chiar acum, ca să nu mă răzgândesc. O pun aici, pe raft, și o citesc mai târziu.

Vârî plicul între cutia de cacao și punga cu mâncare pentru prepeliță și mai zăbovi o clipă ca să se uite urât la el. Pe urmă se întoarse iarăși spre copii.

— Sper că vrea numai să-mi amintească să vă luați hainele cu voi de data asta, sau așa ceva.

Lydia și Christopher se uitară unul la altul. Ei știau mai bine. Citiseră scrisoarea. Citeau întotdeauna ce-i scria mama tatălui lor. Ținea de sistemul lor general de autoapărare. Aveau chiar și o metodă. Lydia rupea plicul și scotea foaia de hârtie. O citeau împreună, în tăcere. Pe urmă, Christopher o împăturea pe exact aceleași urme ca înainte

și o strecura într-un plic nou luat din biroul mamei. La sfârșit, i-o întindea lui Natalie, care de obicei scotea limba fără să se gândească, ascultătoare, și lingea lipiciul de pe clapa plicului. În felul ăsta, împărțeau responsabilitatea toți trei, laolaltă cu vina, în caz că erau prinși.

— Sigur e vorba despre haine, repetă Daniel, deloc convins, încruntându-se din nou la plic.

— Poate, zise Lydia. A pomenit de câteva ori în timpul săptămânii cât de neplăcut a fost să nu avem hainele la noi.

Daniel se arătă iritat.

— Aveți alte haine. Le aveți pe cele pe care vi le-am cumpărat eu iarna trecută.

Copiii nu spuseră nimic, iar Daniel băgă de seamă asta.

— Ei nu-i plac, așa-i? zise el.

— Am putea lua ceaiul? întrebă Lydia, încercând să-i distragă atenția. Ne e cam foame.

— Hainele, insistă Daniel. Hainele. Hainele pe care vi le-am cumpărat astă-iarnă cu un preț nerușinat. Nu le-ați purtat niciodată când ați venit încoace. De fapt, nu v-am văzut niciodată îmbrăcați cu ele.

Pielea din jurul ochilor începu să i se închidă la culoare și ochii îi sticliră. Copiii se uitară în altă parte. Cunoșteau semnele.

— Nu le purtați deloc, așa-i? Nu, nu le purtați. Ei nu-i plac, așa că nu aveți voie să vă îmbrăcați cu hainele de la mine.

— Eu o port pe a mea, interveni Natalie. Am purtat-o la focul de tabără, *și* la săniuș, *și* în parc, când s-au făcut

băltoace și noroi, *și* când ne-am dat pe derdeluș în cutii de carton, iar mama a crezut că am venit acasă cu caca de câine pe noi!

— Vedeți? jubilă Daniel. Vedeți? Vă lasă să purtați hainele de la mine numai când se teme că hainele pe care le-a cumpărat *ea* ar putea lua foc, s-ar putea rupe, s-ar putea murdări sau (gândindu-se la caca de câine) și mai rău!

Încordarea cenușie din jurul ochilor lui se intensifică și, parcă fără să-și dea seama de gesturile lui, luă o pușcă imaginară de pe un rastel imaginar, își aplecă ușor capul pe-o parte și ochi o țintă imaginară, printr-o cătare imaginară.

— Ce faci? îl întrebă Lydia. Ai un cârcel la gât?

Stânjenit, Daniel se prefăcu că așază pușca la loc în rastel, apoi își veni în fire, încă și mai stânjenit. Ca să se adune, își îndreptă umerii și respiră adânc. Un miros cald și liniștitor de verdețuri și de usturoi îi umplu nările.

— Pâinea împănată! își aminti el. Vreți să mâncați?

— Mai întrebi?

— Da.

— Grozav!

Se treziră la viață. Cu dosul palmei, Lydia făcu loc pe masă împingând spre margine mormanul dezordonat de cereri de angajare ale tatălui ei. Christopher scormoni prin talmeș-balmeșul de pe chiuvetă, căutând farfurii și tacâmuri curate pentru toți patru. Natalie aduse cu grijă pahare și o cutie cu lapte.

Blestemând aburul care îi intra în ochi și frigându-și degetele, Daniel scoase pâinea fierbinte din tava de copt

și o puse pe un platou, unde rămase rotundă și aburindă vreme de câteva secunde, apoi se dezumflă.

— Ah!

— E aproape perfectă!

— Mama zice că așa se întâmplă când o coci prea mult.

Dar Daniel nu se lăsă dus cu preșul.

— N-am *copt-o* prea mult, îi informă el. Am *așteptat* prea mult. Ca și mine, pâinea a așteptat patruzeci de minute până când s-a îndurat mama voastră să vă aducă încoace.

La această nouă critică adresată mamei ei, Lydia strânse buzele.

— A întârziat din cauza traficului.

Daniel strânse și el buzele.

— Sigur că da, traficul din orașul ei natal a luat-o complet prin surprindere! Nu locuiește aici decât de treizeci și cinci de ani. Nu șofează decât de jumătate dintre ei. Nu vă aduce aici în fiecare marți decât de doi ani încoace. E ca o străină la volan, după cum se vede, și aglomerația din trafic o ia pe nepregătite!

— Nu-i e nici ei foarte ușor să fie părinte singur, replică Lydia.

Daniel se așeză la masă.

— Nu-i nevoie să-mi spui *mie*, îi aminti el. Și eu sunt părinte singur. Ea însă vă are alături pe voi aproape toată săptămâna, în timp ce eu nu. Iar voi ajungeți cu patruzeci de minute mai târziu, ca de obicei. Sunt patruzeci de minute din timpul meu foarte limitat cu voi. Patruzeci de minute pe care mi le rade mereu cu lipsa ei cronică de punctualitate și de respect pentru sentimentele mele.

Toți cei trei copii se opriseră din mestecat, dar Daniel nu băgă de seamă. Avea aceeași privire întunecată de mai devreme. Strâmbându-și buzele într-o grimasă hidoasă, se întinse spre sertarul din capătul mesei, scoase de acolo cu o mână un cuțit imaginar, în timp ce cu cealaltă trăgea spre el ceainicul. Cu același rânjet oribil pe chip, reteză cu un cuțit imaginar gâtul imaginar al învelitorii ceainicului.

Christopher oftă. Natalie își supse buza de jos, ca și cum era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Of, nu te mai purta atât de prostește! se grăbi Lydia să-și dojenească tatăl. Aproape că ai făcut-o să plângă pe Natty. Spui că încetezi și pe urmă te porți exact pe dos. Iar tu nu mai da atâta apă la șoareci, Natty, se întoarse Lydia spre sora ei. Nu i-a făcut nimic ceainicului. Sau mamei. Așa e el, enervant. Nu se poate controla. Trebuie să înveți pur și simplu să-l ignori.

— Are dreptate, interveni Daniel, plin de remușcări. Sora ta are perfectă dreptate. Nu mă pot controla.

Căzu în genunchi în fața scaunului pe care era așezată Natalie.

— Trebuie să înveți pur și simplu să mă ignori.

— Slabe speranțe, oftă Christopher.

— Slabe speranțe, repetă Natalie.

Îl bătu ușurel pe tatăl ei pe brat și se simți oarecum mândră.

— Slabe speranțe, zise ea din nou, apoi adăugă, foarte politicoasă: Poți să te ridici acum.

— Mulțumesc, zise Daniel.

Se ridică, scuturându-și genunchii pantalonilor de mizeria de pe jos.

— Promit că mă voi îndrepta. Voi exersa toată ziua începând de azi și voi ajunge să mă port impecabil până vineri, când mama voastră o să vă aducă din nou încoace.

Lydia și Christopher înlemniră. Natalie băgă de seamă imediat. Lingura ei se opri la jumătatea drumului dintre farfurie și gură și se uită neliniștită mai întâi la Lydia, apoi la Christopher. Ochii i se făcură tot mai mari și începură să strălucească umezi, până când pe fiecare pleoapă de jos i se formă o lacrimă uriașă, tot mai mare și mai tremurătoare, gata să se rostogolească.

Daniel scoase din buzunar o batistă cu picățele mov și i-o întinse fiicei lui peste masă. Natalie își îngropă fața în cutele batistei. Apoi tatăl se întinse spre fetiță și ea i se cățără în poală, suspinând încetișor. El o înconjură cu brațele și îi lipi capul de pieptul lui, sub bărbie. Vorbi peste creștetul ei, cu o politețe glacială.

— Nu sunt probleme cu weekendul, sper. Veniți vineri, da? N-am încurcat lucrurile, e rândul meu să vă iau în weekend, nu?

Fața Lydiei rămase fără nicio expresie, dar Christopher se foia nervos în scaun. Ochii lui se desprinseră de ochii întrebători ai tatălui său și alunecară spre plicul încă nedeschis, sprijinit de punga cu mâncare pentru prepeliță.

Iar Daniel văzu.

— Aha!

Într-o clipă, toate bunele lui intenții se topiră. O puse deoparte pe sărmana Natalie, sări în picioare, înșfăcă

plicul și îl deschise sfâșiindu-l. Ochii lui goniră pe scrisoarea scurtă, îngustându-se și aruncând scântei. Degetele i se încleștară pe marginea foii și încheieturile lor se albiră.

— Vrăjitoarea! Egoista, necugetata, nesimțita de vrăjitoare!

— Tată!

— Îmi fură weekendurile! Cum îndrăznește? *Cum* îndrăznește?

— Tată, *te rog*!

— Aș putea s-o omor. Chiar aș putea! Uneori mă gândesc că i-aș reteza gâtul cu bucurie!

— Nu! Tati! Nu!

Natalie se dădu jos de pe scaunul ei cât ai clipi. Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, se năpusti spre el din cealaltă parte a camerei și începu să-l bată furios cu pumnii.

Lydia era șocată.

— Tată! Serios! Pentru numele lui Dumnezeu!

Christopher, groaznic de stânjenit, se lăsă să alunece din scaun și se ghemui lângă cușca prepeliței, departe de scandal. Ura scenele. Se întinse după animăluțul mic, dolofan și cenușiu care îl liniștea și se întrebă cum făcuse față Hetty tuturor acestor izbucniri fără număr de care avusese parte din prima zi când o aduseseră acasă de la magazin. Mai întâi fuseseră exploziile înspăimântătoare de furie din bucătăria celeilalte case, când zburau farfurii, uneori chiar și cu mâncare. Christopher se ascundea cu Lydia pe undeva prin casă – deseori sub pătuțul lui Natalie, unde din cine știe ce motiv se simțeau cel mai în siguranță –, dar putea

auzi bufnetele, izbiturile și vocile ridicate isteric și se întreba dacă Hetty se afla în siguranță acolo, în spatele gratiilor cuștii ei. Dacă vreunul dintre ei arunca o dată cu ceva ascuțit, sau îngust, sau pur și simplu prea tare? Dacă striveau gratiile peste Hetty? În momentele mai liniștite, Christopher se ruga să i se dea voie să mute cușca la el în cameră, dar cum nu le putea spune motivul, de frică să nu-l stârnească din nou pe vreunul dintre părinți, rugămințile lui erau ignorate.

Așa că Hetty fusese nevoită să asiste la toate acele certuri îngrozitoare, iar pe urmă la săptămâni și luni de discuții reci și chinuitoare despre bani, despre perdele și despre întreținerea copiilor, despre cine ce masă și ce fotografii ia. Oare scandalurile acelea o sleiseră de puteri și pe prepeliță? O făcuseră să se simtă rău? Chiar și acum, la mai mulți ani după ce tata se mutase singur și o luase pe Hetty cu el, la sugestia mamei, când poate că spera și ea la o bătrânețe mai liniștită, tot apăreau ca din senin momentele astea oribile, imprevizibile – nu la fel de înspăimântătoare, dar neplăcute și neliniștitoare.

Oare pe ea o deranjau? Îi fredonă lui Hetty ceva fără nicio linie melodică, un fel de bâzâit slab, în timp ce o mângâia pe pene. Era un sunet pe care îl scotea de fiecare dată când lucrurile o luau razna. Părea să se ascundă astfel în spatele unui zid, iar monotonia și insistența cretină a acestei bâzâieli îl îngrijora teribil pe Daniel.

Avu și de data asta același efect. Imediat ce zumzăitul ajunse în urechile lui Daniel, bărbatul făcu un efort uriaș să treacă peste furia lui și să se gândească la copii.